

AANTEEKENING BIJ KINDERSTOEL (BIJLAGE NO. XVIII).

Uitgegaan van de bekende eischen: gemakkelijk en vast zitten, hoog en laag stelbaar, afwasbaar, niet te zwaar en sterk, is er getracht naar regelmatigheid als klare beelding van het ding zelf, zonder bijkomstigheden. Het hout is groen, de riempjes zijn rood, de pennetjes, die de riempjes in de gaatjes der plankjes gekneld houden, zijn lichtgroen. Een rood-leeren kussentje kan vanaf het bovenregeltje van de rugplank hangen. Het voorhekje en bovenplankje zijn afneembaar.

De gewone gat-en-pin houtverbinding, waarbij de stijl den regel opvangt, wordt bijna voor alles nog gebruikt. Zij is onder het werk dan ook zeer bevredigend en het is een heerlijk gezicht om b. v. een stel regels en stijlen met gat en pen en groef te zien. Wanneer echter eenmaal het meubel in elkaar zit, ziet men van deze zeer dure verbinding niets meer. Door deze verbinding ontstaat een, niet altijd bedoeld, vlak. Het is begrijpelijk, dat men den daarmee constructief bereikten vorm nog wilde accentueeren door versiering. De hier gebruikte houtverbinding ligt voor de hand door haar eenvoud en klaarheid van uitdrukking. Daarbij is zij bijzonder sterk, omdat de houtuiteinden in hun volle kracht blijven. Zij neemt weinig tijd, wat zich aanpast bij de moderne arbeidsregelingen. Het grootste voordeel is, dat men zeer vrij wordt in het plaatsen der regels, die zich meer ruimtelijk uitdrukken, waardoor men loskomt van het constructief-gebonden vlak.

RIETVELD.

MODERNE WENDINGEN IN HET KUNSTONDERWIJS (III).

DOOR THEO VAN DOESBURG.

Ethische overwegingen in verband met de monumentale schilderkunst. Intreerede van Prof. R. N. Roland Holst bij de aanvaarding van zijn ambt als buitengewoon Hoogleeraar aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten te Amsterdam.

Naar aanleiding van de aanvaarding van het hoogleeraarsambt aan de academie te Amsterdam sprak de heer Roland Holst dan een rede uit...

Het is mij, zelfs na veel inspanning, niet mogen gelukken de reden van deze rede te vatten. Het komt mij voor dat wij hier te doen hebben met een staaltje van bizondere phraseologie, waaraan een bepaalde denklijn geheel ontbreekt. Het is slechts een vermoeiend bij-een-brengen van verschillende brokken van meest niet doorleefde inzichten. Daar zijn, picturale met monumentale, ethische met aeshetische, sociale met behoudzuchtige, avant-gardistische met conventioneele, mathematische met grillige vermengd.

De anti-monumentale, aan vroegere stijlen ontleende decoraties van Prof. Roland Holst kennende, (men zie een van spreuk-en-krullen-voorzien specimen in „Stijl” No. 7 1e Jaargang, Bijlage XII) moet het allen die de hervorming der kunst in den aanvang der XXe eeuw hebben meegeleefd wel zeer bevreedden dat het in dezen tijd, in Holland, nog